

Arrest

nr. 224 693 van 6 augustus 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 18 maart 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 1 maart 2019 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 maart 2019 neemt de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en een inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13sexies). Op 25 april 2019 wordt verzoeker verwijderd naar Georgië. Het inreisverbod is de bestreden beslissing:

“Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam: G(...)

Voornaam: M(...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Georgië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 01/03/2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Op 11/02/2019 heeft betrokkene een niet-definitieve veroordeling opgelopen van 15 maanden gevangenis met uitstel 5 jaar behalve 6 maanden gevangenis effectief door de rechtbank van Kortrijk voor gewone diefstal; bendevoering – plegen van wanbedrijven - deelname.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Overwegende het winstgevende karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde;

er bestaat een risico op onderduiken.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Op 25/01/2018 heeft de betrokkene een asielaanvraag in Duitsland ingediend. Hij heeft afstand gedaan van zijn asielaanvraag (zie beslissing van het CGVS genomen op 29/01/2019).

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 31/07/2018 in België werd bij beslissing van 29/01/2019 negatief afgesloten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij geen familieleden in België heeft. Het artikel 8 van het EVRM vermeld.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 31/07/2018 in België werd bij beslissing van 29/01/2019 negatief afgesloten. Het artikel 3 van het EVRM is dus niet van toepassing.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in de synthesememorie een enig middel aan:

“Schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, Schending van de materiële motiveringsplicht, Schending van de zorgvuldigheidsplicht, Schending van het redelijkheidsbeginsel, Schending van artikel 8 EVRM.

II.1.1. Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt: (...).

II.1.2. Artikel 74/11, §1, tweede lid stelt dat een inreisverbod van maximum drie jaar opgelegd kan worden. Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen. In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij bij het opleggen van een inreisverbod van 3 jaar.

II.1.3. Ten tweede stelt artikel 74/11, §1, tweede lid dat het inreisverbod van maximum drie jaar betreft. In casu stelt de verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt waarom verwerende partij op quasi automatische wijze een inreisverbod van 3 jaar oplegt. Verwerende partij stelt dat voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan.

Verzoekende partij is van mening dat het onvoldoende gemotiveerd werd waarom een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd. In die zin maakt de bestreden beslissing onvoldoende duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij.

Door louter naar de vroegere procedures van verzoekende partij te verwijzen en aan te halen dat zij veroordeeld werd tot een straf met uitstel door de rechtbank van Kortrijk, zonder rekening te houden met de specifieke omstandigheden en situatie van verzoekende partij, toont verwerende partij geenszins aan dat zij bij het opleggen van de duur van het inreisverbod rekening heeft gehouden met de concrete aspecten in het dossier van verzoekende partij.

Verzoekende partij heeft bovendien verschillende familieleden in Europa: zo woont een tante in Italië, een tante in Griekenland, een nicht in Duitsland, een nonkel in Spanje, een nonkel in Frankrijk en een grootmoeder in Zweden.

Tijdens het hoorrecht heeft verwerende partij verzoekende partij enkel en alleen gevraagd of zij familieleden had in België. Hoewel zij geen familieleden heeft in België, heeft zij verschillende familieleden die in Europa wonen. Het inreisverbod dat thans aan verzoekende partij werd opgelegd geldt voor heel de Schengenzone. Verwerende partij kan zich dan ook niet verschuilen achter het feit dat verzoekende partij geen familie zou hebben in België en verder geen rekening houden met de andere familieleden en specifieke omstandigheden eigen aan het dossier.

Zij stelt in haar nota met opmerkingen dat zij met deze familieleden geen rekening moet houden aangezien er geen afhankelijkheidsrelatie werd aangetoond en er aldus geen sprake zou kunnen zijn van een schending van artikel 8 EVRM.

Dit vormt uiteraard een a posteriori-motivering die dient te verbloemen dat zij effectief geen rekening gehouden heeft met deze familieleden. Nochtans voorziet artikel 8 wel degelijk in een belangenafweging die moet worden gemaakt en deze is in casu niet gebeurd - sterker, de verwerende partij heeft een inreisverbod voor de hele Schengenzone opgelegd, doch was zelfs niet geïnteresseerd in familieleden buiten België.

Bovendien voorziet artikel 74/11 VW dat er rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden, eigen aan elk geval, wat niet automatisch inhoudt dat er al een mogelijke schending van artikel 8 EVRM moet voorliggen alvorens dit te doen. Verwerende partij kan zich dus niet verschonen door louter (a posteriori) naar artikel 8 EVRM te verwijzen als reden waarom zij met deze andere familieleden weigert rekening te houden - de verwerende partij kan deze alvast bezoeken de komende drie jaar door het inreisverbod. Er kan moeilijk beweerd worden dat dit niet ingrijpend is. Verwerende partij heeft aldus bij het opleggen ervan absoluut geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden in het dossier, heeft geen afweging gemaakt welke impact deze beslissing heeft op het leven van verzoekende partij en heeft zondermeer gekozen voor de maximumtermijn.

II.1.4 De verwerende partij zal zich wellicht pogen te verdedigen door er op te wijzen dat zij ter zake over een discretionaire bevoegdheid beschikt. Zulks wordt uiteraard niet betwist door de verzoekende partij - integendeel, die bevinding maakt integraal deel uit van de juridische stelling van de verzoekende partij. Net omdat er ter zake sprake is van een discretionaire bevoegdheid, en niet van een gebonden bevoegdheid, dient de verwerende partij te motiveren waarom zij quasi automatisch voor een termijn van drie jaar kiest en niet voor een mindere termijn. Immers, indien de verwerende partij ter zake niet over een discretionaire bevoegdheid zou beschikken - zoals de verwerende partij dus zelf aangeeft - maar het automatisch uit de Wet zou volgen dat er ALTIJD een inreisverbod wordt opgelegd van 3 jaar, dan zou zich ter zake geen enkele motiveringsprobleem stellen, dan zou verwerende partij "door de Wet gebonden zijn" en in het kader van zo'n gebonden bevoegdheid niet hoeven te motiveren. Gezien de verwerende partij echter zelf aangeeft ter zake over een ruime discretionaire bevoegdheid te

beschikken, geeft zij zelf aan, aan strenge motiveringsvereisten te zullen moeten voldoen. Immers: hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is immers evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij ter zake beslist. Ter zake is die discretionaire bevoegdheid echt ruim: de verwerende partij kan variëren 0 jaar tot drie jaar. Gezien de verwerende partij dus inderdaad kan kiezen voor een termijn van 3 jaar (zulks wordt uiteraard niet betwist) dan dient zij ook te motiveren waarom dit zij doet. Verwerende partij kan niet voordoen alsof de termijn van 3 jaar als het ware automatisch uit de wet volgt, om zich daarna te verschuilen achter haar discretionaire bevoegdheid, discretionaire bevoegdheid die haar toch noopt tot enige motivering ter zake.

II.1.5. Gezien de verwerende partij zelf aangeeft dat zij over de discretionaire bevoegdheid beschikt om al dan niet een inreisverbod te geven gaande van een termijn van 0 tot 3 jaar, dient zij te motiveren waarom zij net voor de termijn van 3 jaar kiest en niet voor een minder lange termijn.

De duur van een inreisverbod dient geval per geval te worden beoordeeld en gemotiveerd, volgens de specifieke omstandigheden eigen aan het individuele geval. Het is bijgevolg ten overvloede duidelijk dat het thans opgelegde inreisverbod op niet pertinente (leest: niet draagkrachtige) wijze werd gemotiveerd en dus een schending vormt van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM. Het middel is ernstig en gegrond.”

3.2. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet als haar juridische grondslag, in het bijzonder artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. De toepasselijke bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

(...)”

3.6. Uit de overwegingen van de bestreden beslissing blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 1 maart 2019 gepaard gaat met onderhavig inreisverbod omdat “voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.” Op grond van voormeld artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet diende de gemachtigde van de staatssecretaris aldus het bevel van 1 maart 2019 gepaard te laten gaan met een inreisverbod met een maximumduur van drie jaar.

3.7. Verzoeker betwist niet dat er bij het bevel om het grondgebied te verlaten geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Er bestaat in hoofdte van de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel wel degelijk een verplichting om een inreisverbod op te leggen en betreft het dus geen “wettelijke mogelijkheid”.

Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij stelt dat nergens uit blijkt waarom hem een inreisverbod van drie jaar zou worden opgelegd. Naast het vermelden van de toepasselijke wettelijke bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, verduidelijkt de gemachtigde van de staatssecretaris immers het volgende: *“Op 11/02/2019 heeft betrokkene een niet-definitieve veroordeling opgelopen van 15 maanden gevangenis met uitstel 5 jaar behalve 6 maanden gevangenis effectief door de rechtbank van Kortrijk voor gewone diefstal; bendevoering – plegen van wanbedrijven - deelname. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Overwegende het winstgevende karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde”*. Waar verzoeker aanhaalt dat er niet gemotiveerd is waarom er een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd, kan opgemerkt worden dat volgens artikel 74/11, §1 niet bepaald wordt dat de minister of zijn gemachtigde moet motiveren waarom er een bepaalde termijn van inreisverbod wordt opgelegd en geen minder lange termijn, alleen dat de beslissing van verwijdering gepaard kan gaan met een inreisverbod van 3 jaar indien er voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan (wat in casu het geval is) of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Er wordt wel vermeld in artikel 74/11 dat er rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden van elk geval, wat gebeurd is zoals hierboven aangegeven. Uit niets blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris een inreisverbod van drie jaar als de wettelijke norm zou beschouwen. Een dergelijke praktijk kan in ieder geval niet worden afgeleid uit de loutere omstandigheid dat de bestreden beslissing een inreisverbod voor drie jaar omvat. Waar verzoeker betoogt dat de verwerende partij kennelijk onredelijk, of disproportioneel heeft geoordeeld door een inreisverbod op te leggen voor de duur van drie jaar kan de Raad niet vaststellen dat de duur van het inreisverbod en de gevolgen daarvan buiten alle proportie zijn, waardoor het ten enenmale ondenkbaar is dat een redelijk en zorgvuldig handelende overheid tot eenzelfde beslissing zou kunnen komen in het licht van de in de beslissing vermelde omstandigheden en de mogelijkheid om een inreisverbod op te leggen voor een duur van drie jaar. Het is nu eenmaal eigen aan de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid zoals deze tot het bepalen van de duur van een inreisverbod, dat uiteenlopende beslissingen denkbaar zijn, die nochtans alle de toets aan het redelijkheidsbeginsel doorstaan (cf. RvS 13 oktober 2014, nr. 228.740)

3.8. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Volgens het EHRM is het huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd een beschermenswaardig gezinsleven dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM ('lawful and genuine marriage', zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, § 62).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot artikel 8 EVRM gesteld dat verzoeker geen familieleden in België heeft. Dit wordt niet betwist door verzoeker.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oordeelt zo dat “de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden” (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De afhankelijkheidsrelatie moet dus de gebruikelijke banden, die tussen familieleden bestaan, overstijgen.

Verzoeker betoogt dat hij familieleden heeft in Europa zoals een tante in Italië, een tante in Griekenland, een nicht in Duitsland, een oom in Spanje, een oom in Frankrijk en een grootmoeder in Zweden. Verzoeker toont dit betoog niet aan met een begin van bewijs zodat het blote beweringen zijn. Bovendien toont verzoeker niet aan dat deze personen deel uitmaken van zijn kerngezin. Hij toont geen bijkomende banden van afhankelijkheid aan met deze personen, wat noodzakelijk is om te kunnen vallen binnen de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes augustus tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. H. CALIKOGLU,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

M. MILOJKOWIC